

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **P. K.,**
bytem T.
zastoupený daňovým poradcem Ing. Ladislavem Kubicou
sídlem Rokycanova 1929, 356 01 Sokolov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2019, č. j. 850/19/5100-41453-712277,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále

jen „daňový řád“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj ze dne 11. 4. 2018, č. j. 387955/18/2401-80541-404916, jímž nebylo vyhověno návrhu žalobce na vyloučení majetku z daňové exekuce.

II.

Žaloba

2. V **prvním okruhu žalobních námitek** žalobce uvedl, že exekucí byl postižen majetek osoby odlišné od daňového dlužníka s odůvodněním, že účinky exekuce zanikly dobrovolnou úhradou daňového dluhu a k převodu vlastnictví došlo až poté. K zániku exekuce totiž dochází ex lege úhradou pohledávky, a nikoli rozhodnutím. Žalobce dodal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože neobsahuje datum úhrady daňové pohledávky. Podle žalobce není rozhodné provedení záznamu o převodu automobilu v příslušném registru, ale okamžik uzavření kupní smlouvy a předání automobilu.
3. V **druhém okruhu žalobních námitek** žalobce uvedl, že přestože daňové orgány dospěly k tomu, že k jeho návrhu nebyly přiloženy žádné důkazy, k jejich předložení žalobce daňové orgány nevyzvaly. Žalobce daňovým orgánům vytýkal, že ho nevyzvaly k odstranění vad jeho podání a bez dalšího konstatovaly neunesení důkazního břemene ze strany žalobce, aniž žalobce poučily o následcích neunesení důkazního břemene.
4. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce seznámil podle § 115 odst. 2 daňového řádu se svým odlišným právním posouzením a marně ho vyzval k vyjádření. Žalobní námítka nebyly žalobcem uplatněny v daňovém řízení. Žalovaný poukázal na další zajišťovací příkazy a zahájení další daňové exekuce. K převodu automobilu došlo v době inhibitoria, protože rozhodnutí o zastavení exekuce má konstitutivní charakter. Jelikož s okamžikem úhrady daňové pohledávky žalovaný žádné důsledky nespojoval, nebylo důvodu toto datum do rozhodnutí uvádět. Napadené rozhodnutí se neopíralo o okamžik zápisu převodu v příslušném registru. Žalobce byl výzvou k vydání automobilu informován o tom, že automobil byl sepsán v daňové exekuci, a žalobce nebyl zbaven možnosti předkládat důkazní prostředky.
6. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

7. Při jednání oba účastníci odkázali na svá dosavadní písemná podání.

VI.

Posouzení věci soudem

8. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného

rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování daňového orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba je nedůvodná.

10. Dne 5. 3. 2018 byla žalobci doručena výzva k vydání předmětného osobního automobilu s odůvodněním, že dne 8. 2. 2018 nařídil správce daně v rámci daňové exekuce čtyřmi exekučními příkazy prodej předmětného automobilu na základě soupisu automobilu dne 8. 2. 2018. Dne 13. 3. 2018 podal žalobce návrh na vyloučení automobilu z daňové exekuce s odůvodněním, že je vlastníkem automobilu, zaplatil za něj a převzal ho před nařízením exekučních příkazů.
11. Prvoinstančním rozhodnutím nebylo návrhu žalobce vyhověno s odůvodněním, že v den soupisu (8. 2. 2018) byl vlastníkem automobilu daňový dlužník, a. s. a provozovatelem žalobce. Převod automobilu z daňového dlužníka na žalobce byl podle příslušného orgánu proveden dne 12. 2. 2018. Automobil byl zatížen zástavním právem s účinností ode dne 8. 2. 2018. Převod automobilu považoval prvoinstanční orgán za účelový, protože k němu došlo bezprostředně po zahájení daňové exekuce a žalobce byl členem představenstva daňového dlužníka. Jelikož daňový dlužník nakládal s automobilem po jeho soupisu, je převod neplatný. Tvrzení o úhradě kupní ceny nebylo žalobcem prokázáno.
12. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, které odůvodnil následovně. Prvoinstanční orgán nevyzval žalobce k doplnění jeho návrhu ani doložení jeho tvrzení a vycházel z deklaratorního záznamu v registru vozidel. Žalobce uvedl, že předkládá listiny prokazující důvodnost svého návrhu ze dne 13. 3. 2018, a předložil kupní smlouvu, předávací protokol a doklad o úhradě kupní ceny automobilu. Podle kupní smlouvy měl daňový dlužník prodat automobil žalobci dne 6. 2. 2018 v 12:40 hodin, přičemž daňový dlužník ve smlouvě potvrdil úhradu kupní ceny ze strany žalobce.
13. Dne 26. 11. 2018 seznámil žalovaný žalobce se zjištěnými skutečnostmi a svým odlišným právním názorem a marně ho vyzval k vyjádření v rámci odvolacího řízení a návrhu doplnění dokazování. Žalovaný seznámil žalobce s následujícím zjištěným skutkovým stavem: Dne 5. 2. 2018 vydal správce daně zajišťovací příkaz, jímž uložil daňovému dlužníkovi úhradu daně, a exekuční příkaz k tomuto zajišťovacímu příkazu na prodej movitých věcí a současně zřídil zástavní právo k movitým věcem dlužníka zahrnujícím předmětný automobil. Dne 6. 2. 2018 v 9:50 hodin provedl správce daně soupis automobilu (dále jen „*první soupis*“). Dne 9. 2. 2018 správce daně rozhodl o zastavení daňové exekuce pro úhradu nedoplatku stanoveného zajišťovacím příkazem a současně bylo vydáno potvrzení o zániku zástavního práva. Dne 7. 2. 2018 vydal správce daně čtyři zajišťovací příkazy, jímž uložil daňovému dlužníkovi úhradu daně, a čtyři exekuční příkazy k těmto zajišťovacím příkazům na prodej movitých věcí. Dne 8. 2. 2018 provedl správce daně soupis automobilu (dále jen „*druhý soupis*“) a současně zřídil zástavní právo k předmětnému automobilu. Současně žalovaný seznámil žalobce s tím, že popsany zjištěný skutkový stav posoudil žalovaný tak, že v důsledku prvního a druhého soupisu nesměl daňový dlužník nakládat se sepsaným automobilem. Dnem

9. 2. 2018 sice zaniklo rozhodnutím o zastavení exekuce inhibitorium vzniklé v důsledku prvního soupisu, ale v ten okamžik již bylo účinné inhibitorium nastalé v důsledku druhého soupisu. Kupní smlouva uzavřená dne 6. 2. 2018 v 12:40 hodin po prvním soupisu je tudíž neplatná a žalobce se nestal vlastníkem automobilu. Úhrada kupní ceny a předání automobilu na základě neplatné kupní smlouvy nemá žádné právní účinky na posouzení věci. Žalovaný vypořádal i námitky žalobce, a to tak, že břemeno tvrzení a důkazní tíží žalobce s tím, že žalobce v rámci odvolacího řízení může na sdělený skutkový stav a jeho právní posouzení reagovat. V bodě [34] vyrozumění žalovaného doručeného žalobci dne 26. 11. 2018 žalovaný výslovně poučil žalobce o tom, že vzhledem k popsanému zjištěnému skutkovému stavu a jeho právnímu posouzení považuje odvolání za nedůvodné z důvodu, že vlastníkem automobilu není žalobce, nýbrž daňový subjekt. Žalovaný vyrozuměl žalobce o tom, že nebude-li na vyrozumění ve stanovené lhůtě reagovat, bude jeho odvolání zamítnuto. Napadené rozhodnutí je odůvodněno stejně jako vyrozumění popsané v tomto odstavci.

14. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy.
15. Podle § 179 odst. 1 daňového řádu platí, že po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.
16. Podle § 179 odst. 4 daňového řádu platí, že osoby, které jsou oprávněny podat návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce a které nejsou příjemci exekučního příkazu, mohou své právo uplatnit návrhem u správce daně, který daňovou exekuci nařídil, ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy se o tom, že na jejich majetek byla nařízena daňová exekuce, dozvěděly, nejdéle do zahájení dražebního jednání; pokud tento majetek není předmětem dražby, tak nejdéle do dne, kdy byla daňová exekuce provedena.
17. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 394/2017 – 32 ze dne 14. 3. 2018 platí, že „Osoba, která činí návrh dle § 179 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, je v tomto návrhu povinna uvést tvrzení týkající se uplatňovaného práva k majetku, který je předmětem exekuce, a současně označit důkazy, které mají její tvrzení prokázat. Písemné důkazy k prokázání svých tvrzení je navrhovatel povinen doložit společně s návrhem. Na správci daně pak je, aby v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 téhož zákona) posoudil, zda předložené důkazy jsou s to prokázat tvrzení obsažená v návrhu (tedy to, že navrhovateli svědčí právo nepřipouštějící exekuci předmětného majetku).“ Na tento názor později Nejvyšší správní soud souhlasně odkázal v rozsudku ze dne 30. 8. 2018, čj. 9 Afs 376/2017 - 87, kde k aplikaci § 179 daňového řádu uvedl, že „Břemeno důkazní nese navrhovatel, jenž tvrdí, že mu svědčí vlastnické právo. Na správci daně pak je, aby v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 daňového řádu) posoudil, zda předložené důkazy jsou s to prokázat tvrzení obsažená v návrhu (tedy to, že navrhovateli svědčí právo nepřipouštějící exekuci majetku).“
18. Podle § 204 odst. 1, 2 daňového řádu platí, že věci, které mají být prodány, určí daňový exekutor v soupisu věcí, a že se sepsanými věcmi nesmí dlužník nakládat. Právní jednání, kterým dlužník porušil tuto povinnost, je neplatné.

19. Podle § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu zastaví správce daně daňovou exekuci, pokud odpadl důvod, pro který byla daňová exekuce nařízena.
20. § 177 odst. 1 daňového řádu stanoví, že nestanoví-li daňový řád jinak, postupuje se při daňové exekuci podle občanského soudního řádu.
21. Podle § 114 odst. 2 daňového řádu přezkoumá odvolací orgán odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Podle § 115 odst. 2 daňového řádu seznámí odvolací orgán odvolatele před vydáním rozhodnutí se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků, pokud odvolací orgán dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.
22. Soud vykládá popsanou právní úpravu a judikaturu ve vztahu k posuzované věci tak, že návrh žalobce na vyloučení majetku z daňové exekuce mohl být procesně úspěšný pouze tehdy, pokud by tvrdil a prokázal své právo k předmětnému automobilu nepřipouštějící provedení exekuce (§ 179 odst. 1 daňového řádu). Popsané právo žalobce je vyloučeno v případě, kdy by předmětný automobil byl převeden na žalobce v okamžiku, kdy byl v daňové exekuci sepsán, protože taková převodní smlouva by byla neplatná (§ 204 odst. 1, 2 daňového řádu). Účinky inhibitoria v případě zániku vymáhané daňové pohledávky zaniknou zastavením exekuce, v níž byl majetek sepsán (§ 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu).
23. K **prvnímu okruhu žalobních námitek** uvádí soud následující.
24. Žalobce namítl, že v okamžiku převodu automobilu do jeho vlastnictví nebyl daňový dlužník ve svém dispozičním oprávnění s automobilem daňovou exekucí omezen, protože účinky exekuce předtím zanikly dobrovolnou úhradou daňového dluhu bez ohledu na to, zda bylo o zastavení exekuce vydáno správcem daně rozhodnutí.
25. Námitka je nedůvodná.
26. Soud ověřil, že v návrhu ze dne 13. 3. 2018 žalobce tvrdil, že je vlastníkem automobilu, protože zaplatil za něj a převzal ho před nařízením exekučních příkazů. I v odvolání žalobce zopakoval, že automobil převzal a zaplatil před nařízením exekuce, aniž by byl automobil zatížen zástavním právem.
27. Z popsaného je zřejmé, že žalobce tvrdil v daňovém řízení toliko to, že automobil převzal a zaplatil předtím, než byla nařízena daňová exekuce. Podle § 178 odst. 1 daňového řádu je zahájena daňová exekuce vydáním exekučního příkazu. Podle listin předložených žalobcem uzavřel žalobce s daňovým dlužníkem kupní smlouvu o prodeji automobilu dne 6. 2. 2018 v 12:40 hodin. Skutkový závěr žalovaného, že dne 6. 2. 2018 správce daně v 9:50 hodin sepsal automobil v daňové exekuci zahájené exekučním příkazem ze dne 5. 2. 2018, s nímž byl žalobce seznámen ve vyrozumění ze dne 14. 11. 2018, žalobce v průběhu daňového řízení ani soudního řízení nezpochybnil. Žalobce v daňovém řízení netvrdil, že by účinky exekuce zanikly dobrovolnou úhradou dluhu. Z toho vyplývá, že napadené rozhodnutí nemůže trpět nezákonností spočívající v žalobcem namítaném zániku účinků exekuce dobrovolnou úhradou dluhu, protože v daňovém řízení toto žalobce netvrdil ani neprokázal a tuto námitku poprvé vznesl v soudním řízení. Pokud to žalobce v daňovém řízení netvrdil, nebyl žalovaný povinen takové tvrzení vypořádávat v situaci, kdy žalobce nijak nebrojil proti skutkovému závěru žalovaného, že žalobce uzavřel neplatnou kupní smlouvu o koupi automobilu v době inhibitoria po prvním soupisu a před zastavením exekuce.

28. Postup žalovaného v řízení o návrhu žalobce v situaci, kdy žalobci dne 26. 11. 2018 podrobně sdělil svá skutková zjištění a jejich právní posouzení, a žalobce přes výzvu nikterak nereagoval, nelze označit za nesprávný ani překvapivý. Bylo výlučně procesní odpovědností žalobce tvrdit a prokázat své vlastnické právo k automobilu, přičemž nedostatky tvrzení a důkazů musí nést sám žalobce. Není totiž povinností správních orgánů v řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce dohledávat za navrhovatele listiny, které by jeho vlastnictví prokazovaly (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Afs 348/2018 - 32).
29. Pokud žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože neobsahuje datum úhrady daňové pohledávky, jde o námitku mimoběžnou, protože žalovaný se datem případné úhrady daňové pohledávky nezabýval, neboť tím žalobce svůj návrh neodůvodnil a pro rozhodnutí věci šlo o otázku irelevantní. Jelikož žalobce úhradu daňové pohledávky v daňovém řízení netvrdil, nelze žalovanému vyčítat, že se této skutečnosti, pro rozhodnutí bezvýznamné, nevěnoval a žádné skutkové zjištění k této otázce neučinil.
30. Obiter dictum soud dodává, že první soupis, předcházející uzavření sporné kupní smlouvy, jako speciální inhibitorium, zakázal daňovému dlužníkovi s automobilem nakládat, tzn. jej mimo jiné i převést na jiného. Jestliže daňový dlužník uzavřel s žalobcem kupní smlouvu o převodu automobilu dne 6. 2. 2018 v 12:40 hodin, přestože účinky inhibitoria prvním soupisem nastaly dne 6. 2. 2018 již v 9:50 hodin, je sporná kupní smlouva podle § 204 odst. 2 daňového řádu neplatná, protože jí daňový dlužník porušil povinnost nenakládat se sepsaným automobilem, tzn. porušil speciální inhibitorium vzniklé prvním soupisem. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 11. 2017, sp. zn. 20 Cdo 4726/2017, jehož závěry lze na posuzovanou věc aplikovat, v němž Nejvyšší soud uvedl, že „*Tzv. generální inhibitorium je doplněno o institut tzv. speciálního inhibitoria, který spočívá v zákazu povinnému nakládat po dobu trvání exekuce s jednotlivými konkrétně určenými věcmi a právy postiženými exekučními příkazy (§ 47 odst. 4, § 49 odst. 3 ex. řádu), jehož účinky jsou vázány na okamžik doručení exekučního příkazu povinnému. Porušení speciálního inhibitoria je svázáno s absolutní neplatností úkonu, kterým bylo speciální inhibitorium porušeno (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. dubna 2015, sp. zn. 26 Cdo 64/2015, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. dubna 2015, sp. zn. 30 Cdo 4582/2014 nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. září 2015, sp. zn. 29 Cdo 1118/2015).*“ Soud tudíž aprobejuje posouzení žalovaného, že k uzavření kupní smlouvy žalobcem došlo po prvním soupisu dne 6. 2. 2018 před zastavením exekuce, v níž byl soupis učiněn, tudíž v době inhibitoria. Proto je sporná kupní smlouva neplatná a žalobce není vlastníkem automobilu a nesvědčí mu žádný důvod pro vyloučení automobilu z exekuce daňového dlužníka. Soud se ztotožňuje i s právním posouzením žalovaného, že inhibitorium zaniká až zastavením exekuce, v níž byl soupis proveden. Je nutno si uvědomit, že inhibitorium omezuje v dispozičních úkonech se sepsaným majetkem daňového dlužníka a právě ten má být doručením rozhodnutí o zastavení exekuce podle § 181 odst. 2 písm. b), odst. 3 daňového řádu vyrozuměn o tom, že ve svých dispozicích se sepsaným majetkem již nadále omezen není. O úhradě vymáhaného dluhu daňový dlužník ani nemusí vědět, protože ho může uhradit třetí osoba. Účinky inhibitoria vzniklého soupisem proto zanikají až zastavením exekuce. Vznikla-li by nedůvodná prodleva mezi nastalým důvodem pro zastavení exekuce a vydáním rozhodnutí o zastavení exekuce, je to jediné daňový dlužník (a nikoli žalobce), kdo by mohl proti takovému postupu, vznikla-li by

jím daňovému dlužníkovi újma, brojit cestou zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, v tomto případě by šlo o škodu způsobenou při správě daní nesprávným úředním postupem.

31. Bezpředmětnou je i žalobní námitka, že není rozhodné provedení záznamu o převodu automobilu v příslušném registru, ale okamžik uzavření kupní smlouvy a předání automobilu, protože žalovaný podle napadeného rozhodnutí z okamžiku zápisu vlastnického práva pro žalobce v registru vozidel žádný skutkový závěr, který by měl vliv na rozhodnutí, neučinil.
32. K **druhému okruhu žalobních námitek** soud uvádí, že též nejsou důvodné.
33. Daňové orgány nebyly povinny vyzývat žalobce k předložení důkazů prokazujících jeho tvrzení o vlastnictví automobilu a poučovat ho o následcích neunesení důkazního břemene.
34. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 7 Afs 348/2018 - 32 ze dne 13. 12. 2018 totiž platí, že netvoří-li tvrzení navrhovatele s předloženými důkazy ucelený řetězec, z něhož by bylo možné dovodit vlastnické právo navrhovatele k věci zatížené exekucí, musí správce daně návrh na vyloučení věci z daňové exekuce zamítnout. Nesprávným postupem by podle Nejvyššího správního soudu bylo, kdyby správce daně poskytoval navrhovateli další příležitosti k tomu, aby vyjasňoval případné pochybnosti ohledně sporných důkazů. Nejvyšší správní soud s odkazem na § 177 odst. 1 daňového řádu ve spojení s § 267 a § 118a o. s. ř. uvedl, že poučovací povinnost daňových orgánů přichází do úvahy, když navrhovatel na podporu svého návrhu nepředložil žádné důkazy či důkazy nedostatečné.
35. V případě žalobce došlo k tomu, že žalobce předložil dostatek důkazů prokazujících jeho tvrzení o uzavření kupní smlouvy, nicméně skutková verze předestřená žalobcem vedla k právnímu závěru, že žalobce vlastníkem automobilu není, protože jeho nabývací titul (kupní smlouva) je neplatný. S tímto hodnocením byl žalobce v daňovém řízení seznámen žalovaným a poučen, že jeho návrh bude zamítnut, nebude-li jeho návrh ve stanovené lhůtě doplněn. Přes toto poučení ve vyrozumění ze dne 14. 11. 2018 zůstal žalobce nečinný.
36. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Soud dodává, že při jednání soudu poté, co bylo ukončeno dokazování, kdy žádný z účastníků neměl žádné důkazní návrhy, žalobce v rámci konečného návrhu uvedl žalobní argumentaci (viz čl. 62 soudního spisu) odlišnou od žaloby spočívající v tom, že převodem automobilu nebyl ztížen výběr daně vzhledem k uhrazené kupní ceně automobilu, dále že první soupis byl vyhotoven na počítači a dlužník mu nebyl přítomen, dále že druhý soupis je materiálně nesmyslný, protože nelze jednu věc exektovat dvakrát, a konečně že automobil nebyl označen exekuční nálepkou a nebyl uveden v notářském rejstříku zástav. Tyto námitky vznesené žalobcem v soudním řízení poprvé v rámci konečného návrhu soud nevypořádává vzhledem k jejich opožděnosti dle § 71 odst. 1 písm. d), odst. 2 in fine ve spojení s § 75 odst. 2 s. ř. s.
38. Podle § 49 odst. 9 s. ř. s. platí, že na závěr jednání musí být uděleno účastníkům slovo ke konečným návrhům. Podle právní teorie i judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky čj. 5 As 157/2016 - 39 ze dne 22. února 2017, nebo čj. 3 Ads 94/2009 - 85,

ze dne 19. 2. 2010) je smyslem institutu konečného návrhu ve smyslu soudního řádu správního či závěrečného návrhu ve smyslu § 119a odst. 2 o. s. ř. umožnit účastníkům řízení reagovat na výsledky dokazování provedeného při jednání, vyjádřit svůj názor na skutkovou a právní stránku věci a případně v tomto směru upravit svůj návrh na rozhodnutí ve věci samé. V rámci konečného návrhu nelze vznášet nová skutková tvrzení či nové žalobní body. Soud k tomu doplňuje, že žalobce po doručení vyrozumění žalovaného ze dne 14. 11. 2018 v daňovém řízení ani poté v žalobě první soupis nijak nezpochybňoval. K prvnímu soupisu poté, co byl k důkazu proveden, se žalobce ani nijak při jednání soudu nevyjádřil, žádné námitky proti němu nevznášel.

VIII.

Náklady řízení

39. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. ledna 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu